

בעלה הכהן, היא אינה מבררת זאת אלא ממשיכה לאכול תרומה כאילו היא עדיין אשתו.

משום הכי חיישינן עד כדי כך, דאמרינן שתהא אסורה לינשא, וגם אסורה מלאכול בתרומה, עד שתברר שהוא אכן חי.

האשה שהלכה עם בעלה וחמיה למדינת הים, וכשחזרה אמרה מת בעלי, ואחר כך אמרה מת חמי

תנשא, ותטול כתובתה.

ואילו חמותה אסורה. כי כמו שחמותה אינה נאמנת על כלתה, כמו כן כלה אינה נאמנת על חמותה, היות וכמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם. ואף על פי שאמרה קודם מת בעלי ולא חמותה היא, כיון שכבר בנה אינו בעולם, אף על פי כן אינה נאמנת, כי אנו חוששים, שמא מתוך שנאתה לחמותה אמרה מקודם מת בעלי, כדי לאסור חמותה על בעלה.

ואם חמותה היתה בת ישראל שנשאת לכהן, תאכל בתרומה, דברי רבי טרפון.

רבי עקיבא אומר, אין זו דרך מוציאה מידי עבירה, עד שתהא אסורה לינשא, ואסורה מלאכול בתרומה:

גמרא:

וצריכא משנתנו לשנות פעמיים את המחלוקת בין רבי טרפון ורבי עקיבא.

תנן: עד אחד אומר מת ועד אחד אומר לא מת, אשה אחת אומרת מת ואשה אחת אומרת לא מת, ואפילו אם היא צרתה, כיון שבא העד השני או האשה ואמרו "לא מת" קודם שהתירו אותה על פי העד הראשון, הרי זו לא תנשא.

ומקשינן: בשלמא לרבי אלעזר, סתמא דמתניתין כרבי מאיר.

אלא לרבי יוחנן קשיא.

ומסקינן: אכן קשיא.

מתניתין:

האשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים, ובאה ואמרה מת בעלי,

הרי היא עצמה תנשא, ותטול כתובתה.

ואילו צרתה, אסורה לינשא, היות וצרתה שהעידה, אינה נאמנת עליה להשיאה.

ואם היתה צרתה בת ישראל שנשאת לכהן, שהיה בעליהן כהן, תאכל בתרומה בחזקת שבעלה קיים, ואינה חוששת לעדות צרתה, שהיות ואינה נאמנת להשיאה, אינה נאמנת אף לפוסלה, דברי רבי טרפון.

רבי עקיבא אומר, אין זו דרך טובה להיות מוציאתה מידי עבירה.

כי לפעמים השניה מעדיפה להשאר בתורת עגונה, כאשר כהן כדי שתוכל לאכול בתרומה, וגם אם היא יכולה לדעת שמת

באות להתיר עצמן ואינן מכוונות דברייהן, דאמרי בדדמי ואין יודעות אמתות הדברים. תוס'.

ולכך תנשא האחרת, אבל זו אומרת מת וזו אומרת נהרג, היא ודאי הכחשה, כיון ששתיהן